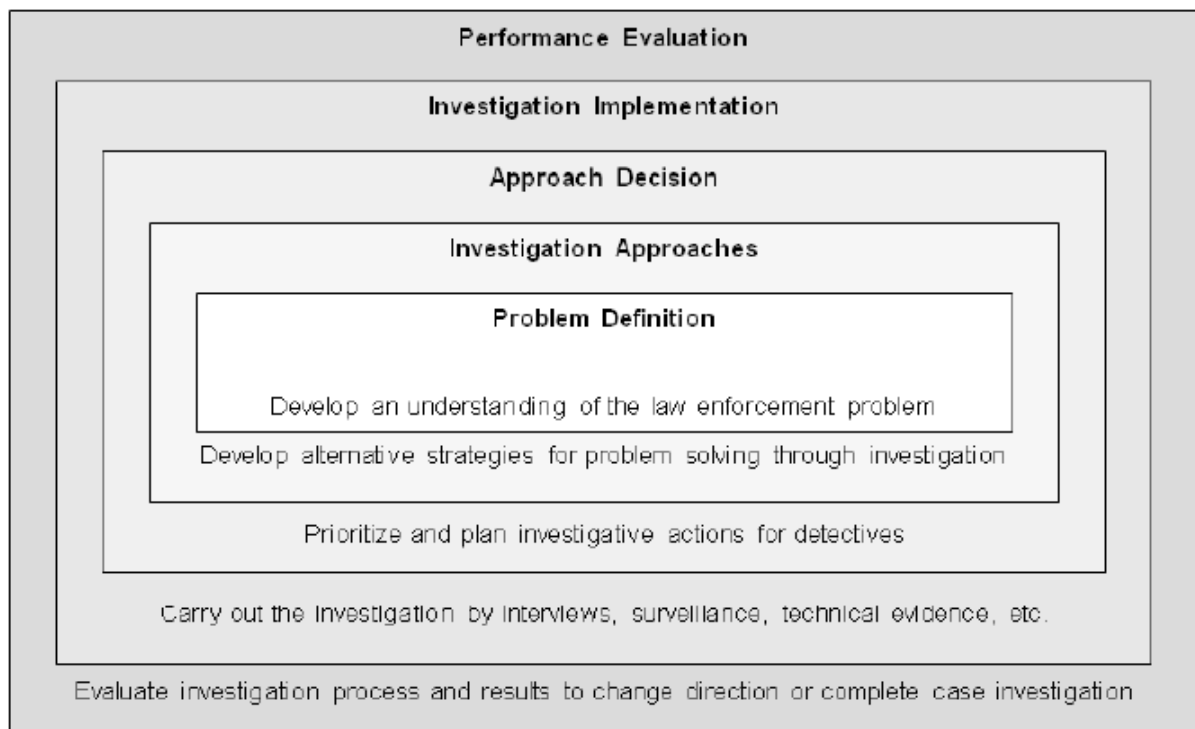

Dochodzenia w sprawie przestępstw

Dochodzenia w sprawie cyberprzestępczości mają zarówno podobieństwa, jak i różnice w porównaniu z tradycyjnymi przestępstwami, takimi jak włamania i napady. Przestępczość tradycyjna zazwyczaj dotyczy przestępstw dotyczących osób lub mienia, z którymi organy ścigania walczą od wieków. Cyberprzestępczość charakteryzuje się zaawansowaniem technologicznym, może wystąpić niemal natychmiast i jest niezwykle trudna do zaobserwowania, wykrycia lub śledzenia. Problemy te potęguje względna anonimowość, jaką zapewnia Internet, a także przekraczanie geograficznych i fizycznych ograniczeń w cyberprzestrzeni. Przestępcy są w stanie wykorzystać praktycznie nieograniczoną pulę potencjalnych ofiar. Ogólnie rzecz biorąc, nadzorowanie przestępstw finansowych - według Picketta i Picketta - dotyczy ujawniania i wykrywania nieprawidłowości, ról akcjonariuszy i zarządu, dyrektora generalnego i wyższej kadry kierowniczej, dochodzeń, kryminalistyki. Policja przestępstw finansowych - według Levi - dotyczy organizacji oszustw policyjnych, kontekstów pracy policji pod przykrywką, tajnych dochodzeń w sprawie przestępczości białych kołnierzyków, ścigania i związku z oszustwami policyjnymi. Ukryta działalność ogranicza się głównie do nieformalnego pozyskiwania informacji finansowych lub oficjalnego uzyskiwania informacji o podejrzanych rachunkach bankowych bez wiedzy posiadacza rachunku. Policja cyberprzestępczości dotyczy wszystkich tych kwestii, a także ścisłego nadzoru odpowiednich działań w Internecie. W ramach dochodzeń kryminalnych, kryminalistyka informatyczna i śledztwa dotyczące cyberprzestępczości to niezwykle skomplikowana dziedzina. Kao i Wang proponują podejście do usprawnienia dochodzenia w sprawie cyberprzestępczości składające się z trzech etapów: niezależnej weryfikacji wskazówek cyfrowych, odpowiednich informacji z różnych źródeł i przygotowanie ważnej argumentacji. Co więcej, tajne dochodzenia w miejscu pracy stanowią dyskusyjną praktykę podczas dochodzenia w sprawie przestępstw finansowych.

Konfiguracja sklepu wartości

Dochodzenie i zapobieganie cyberprzestępczości oraz budowanie reputacji firmy mają konfigurację wartości sklepu wartości.

Jak widać na rysunku, pięć działań sklepu wartościowego jest powiązanych ze sobą i chociaż podążają one za logiczną sekwencją, podobnie jak zarządzanie każdym projektem, różnica z perspektywy zarządzania wiedzą polega na sposobie, w jaki wiedza jest wykorzystywana jako zasób do tworzenia wartości pod względem wyników dla organizacji. Dlatego logika pięciu powiązanych ze sobą działań sklepu wartościowego w tym przykładzie dotyczy jednostki policyjnej i sposobu, w jaki angażuje się ona w swoją podstawową działalność polegającą na prowadzeniu reaktywnych i proaktywnych dochodzeń. Sekwencja czynności zaczyna się od zrozumienia problemu, przechodzi do alternatywnych metod dochodzenia, decyzji dochodzenia i realizacji dochodzenia, a kończy na ocenie dochodzenia kryminalnego. Jednak te pięć następujących po sobie czynności ma tendencję do pokrywania się i łączenia z wcześniejszymi czynnościami, zwłaszcza w odniesieniu do czynności 5 (kontrola i ocena) w jednostkach policyjnych, gdy potrzeba struktur kontroli i dowodzenia jest codzienną koniecznością ze względu na obowiązki prawne jednostki policyjnej. Władza pociąga za sobą. Dlatego diagram ma na celu zilustrowanie powtarzalnego i cyklicznego charakteru tych pięciu podstawowych czynności związanych z zarządzaniem wiedzą zebraną podczas konkretnego dochodzenia i zastosowaną do niej w sposób wartościowy. Ponadto Rysunek 1 ilustruje rozszerzającą się dziedzinę pracy w zakresie wiedzy wykonywanej w śledztwach dotyczących przestępstw finansowych, zaczynając od centrum ze zrozumieniem problemu, a kończąc na obrzeżu z oceną wszystkich części procesu dochodzeniowego.

Te pięć podstawowych działań sklepu wartości w odniesieniu do jednostki dochodzeniowej i prewencji przestępstw finansowych można przedstawić w następujący sposób:

1. Definicja problemu. Obejmuje to współpracę ze stronami w celu ustalenia dokładnego charakteru przestępstwa, a tym samym sposobu jego zdefiniowania. Na przykład, napaść fizyczna w sytuacji przemocy domowej, w zależności od tego, jak funkcjonariusze udzielający odpowiedzi wybiorą i/lub uznają ją za zdefiniowaną, może zostać podniesiona do statusu ciężkiego uszkodzenia ciała małżonki będącej ofiarą przemocy lub może zostać zdegradowana do mniej poważnej pospolita, ogrodnicza napaść, podczas której doszło do nieco brutalnego obchodzenia się z małżonkiem. Ta koncepcja popełniania przestępstw, termin używany do określenia, w jaki sposób detektywi decydują o tym, czy incydenty stają się przestępstwem, czy nie, jest tutaj bardzo istotna i dlatego ta pierwsza czynność została zmieniona z pierwotnego terminu znajdowania problemów używanego w sferze zarządzania biznesem na problem proces definicji tutaj w odniesieniu do pracy policyjnej. Co więcej, ta pierwsza czynność dochodzeniowa obejmuje podjęcie decyzji o ogólnym podejściu dochodzeniowym w sprawie nie tylko pod względem pozyskiwania informacji, ale także, jak pokazano na Rysunku 1, przy podejmowaniu kluczowego zadania, zwykle przez starszego funkcjonariusza dochodzeniowego w przypadku poważnego lub poważnego incydentu, utworzenie odpowiedniego zespołu śledczego do prowadzenia sprawy.

2. Podejścia dochodzeniowe. Ta druga czynność polegająca na identyfikacji podejścia do rozwiązywania problemów obejmuje faktyczne generowanie pomysłów i planów działania na potrzeby dochodzenia. Jako taki jest to kluczowy proces, który wyznacza kierunek i ton śledztwa, na który duży wpływ ma skład członków zespołu śledczego. Na przykład poziom doświadczenia śledczych i ich preferowany styl myślenia śledczego mogą być kluczowym czynnikiem sukcesu w tej drugiej podstawowej działalności sklepu wartości.

3. Podejście Decyzja. To ćwiczenie dotyczące wyboru rozwiązania reprezentuje decyzję o wyborze między alternatywami wygenerowanymi w drugim ćwiczeniu. Chociaż najmniej ważna podstawowa działalność sklepu wartościowego pod względem czasu i wysiłku, może być najważniejsza pod względem wartości. W takim przypadku, próba zapewnienia w miarę możliwości, że to, co postanowiono zrobić, jest najlepszą opcją do naśladowania, aby uzyskać skuteczny wynik dochodzenia. Pomyślny wybór rozwiązania zależy od dwóch wymagań. Po pierwsze, w ramach działania w zakresie

podejścia do rozwiązywania problemów zidentyfikowano alternatywne etapy dochodzenia. Ważne jest, aby myśleć w kategoriach alternatyw. W przeciwnym razie nie można dokonać żadnych wyborów. Następnie należy poznać kryteria podejmowania decyzji i zastosować je do konkretnego dochodzenia.

4. Realizacja dochodzenia. Jak sama nazwa wskazuje, wykonanie rozwiązania oznacza komunikację, organizowanie, badanie i wdrażanie decyzji. Jest to również ważny proces lub faza śledztwa, ponieważ polega na wyodrębnieniu z masy informacji napływających do pokoju incydentów na temat sprawy i ukierunkowaniu śledztwa, a także ustaleniu kryteriów stosowanych w celu wyeliminowania potencjalnego podejrzanego z dalszej kontroli w dochodzeniu. Błędna kalkulacja może opóźnić lub nawet zrujnować całe śledztwo. Większość zasobów wydanych na dochodzenie jest tutaj wykorzystywana w tej czwartej działalności sklepu wartości.

5. Ocena wyników. Kontrola i ocena obejmują działania monitorujące i pomiar tego, jak dobrze rozwiązanie rozwiązało pierwotny problem lub spełniło pierwotną potrzebę. To tutaj w grę wchodzi łańcuch dowodzenia i kontroli jednostek dochodzeniowych i prewencyjnych oraz gdzie ustala się jakość i ilość dowodów, czy można postawić i postawić w sądzie zidentyfikowanego sprawcę.

Zastosowanie strategii wywiadowczej w firmie powinno wzmocnić jej kluczowe kompetencje. Według Prahala i Hamela kluczowe kompetencje to kolektywne uczenie się w organizacji, zwłaszcza koordynowanie różnorodnych umiejętności obsługi i integrowanie wielu strumieni technologii. Ponieważ kluczowe kompetencje dotyczą harmonizowania strumieni technologii, chodzi również o organizację pracy i dostarczanie wartości. Podstawowe kompetencje nie zmniejszają się wraz z użytkowaniem. W przeciwieństwie do zasobów fizycznych, które z czasem ulegają pogorszeniu, kompetencje są wzmacniane w miarę ich stosowania i udostępniania.

Zagadnienia

Hinduja rozwinął szereg zagadnień, które mają szczególne znaczenie dla dochodzeń w sprawie przestępstw komputerowych. Twierdzi, że następujące punkty zapewnią większą skuteczność dochodzeniową w przypadku wykroczeń związanych z zaawansowanymi technologiami:

- Rola funkcjonariusza udzielającego pierwszej odpowiedzi. Ta rola w sprawach o przestępstwa komputerowe ma kluczowe znaczenie, ponieważ dowody związane z cyberprzestępczością mają często charakter niematerialny. Należy podjąć pewne środki ostrożności, aby zapewnić, że dane przechowywane w systemie lub na nośnikach wymiennych nie zostaną zmodyfikowane ani usunięte – celowo lub przypadkowo. Nawet proste wyłączenie komputera może zmienić znacznik czasu ostatniej modyfikacji lub ostatniego dostępu do niektórych plików systemowych, co rodzi pytania związane z integralnością danych. Aby wykluczyć słabe punkty w sprawie prokuratora i odpowiednio bronić się przed wszelkimi związanymi z tym wyzwaniem, ratownicy powinni zachować szczególną ostrożność podczas przeszukiwania i zajmowania sprzętu komputerowego.
- Rola badacza. W tradycyjnej przestępczości ofiara (ofiary) przekazuje funkcjonariuszowi odpowiadającemu znaczną ilość informacji. W przypadku przestępstw komputerowych wiele wysiłku zostanie włożone w zidentyfikowanie faktów dowodowych, zinterpretowanie poszlak, śledzenie tropów i zebranie danych, aby wytoczyć przekonującą sprawę przeciwko podejrzanemu (podejrzany). Ze względu na zawoalowany charakter technik związanych z przestępczością komputerową, ofiara może mieć wiele cennych i istotnych informacji dla policyjnego śledztwa.
- Informacje, oprzyrządowanie i wywiady. Informacja odnosi się do faktu, że śledztwo kryminalne koncentruje się na gromadzeniu, organizowaniu i interpretacji danych bezpośrednio lub pośrednio związanych ze sprawą. Oprzyrządowanie odnosi się do kryminalistyki i konkretnych technik dostępnych

śledczym rozwiązującym przestępstwa. Przesłuchanie odnosi się do procesu pozyskiwania i zgodnego z prawem wydobywania informacji od osób, które w pewnym zakresie posiadają wiedzę na temat okoliczności przestępstwa. Oprzyrządowanie do dochodzenia w sprawie przestępstw finansowych i nastawionych na zysk, które dotyczą systemów komputerowych, koncentruje się głównie na śledzeniu i analizie zapisów i dzienników w celu określenia rozbieżności lub nieprawidłowości w normalnej kolejności. Na przykład pranie pieniędzy przy użyciu komputerów dotyczy procesu ukrywania źródła nielegalnie uzyskanych pieniędzy i często wiąże się z tworzeniem, fabrykowaniem lub zmianą dokumentów w celu stworzenia legalnego śladu papierowego i historii. Przesłuchanie wydaje się mniej istotne jako bezpośrednia metoda dochodzenia w sprawie przestępstw komputerowych, głównie dlatego, że ofiara często nie jest świadoma (natychmiast lub nawet przez długi czas), że doszło do przestępstwa i powstała szkoda. Jednak wywiady mogą być niezwykle przydatne, jeśli chodzi o wywiady z ekspertami i wywiady z interesariuszami, które mogą dostarczyć nowych spostrzeżeń i nowych perspektyw dla dochodzenia.

- Zbieranie i przetwarzanie dowodów. Jeśli chodzi o kwestie dowodowe, wstępne strategie związane z przestępczością komputerową będą zwykle wykonywane jak każdy inny rodzaj przestępstwa. Wydziały policji mają wymagania proceduralne dotyczące gromadzenia dowodów, które są przestrzegane, ale można zauważyć pewne subtelności typowe dla przestępczości komputerowej. Złożoność związana z brakiem namacalnych dowodów i rzeczywistym miejscem przestępstwa może spowodować, że śledczy skoncentruje się na zbieraniu dowodów związanych ze zmiennymi na poziomie indywidualnym jako predyktorami tej formy przestępczości. Szczegółowe analizy dzienników, zapisów i dokumentów związanych z bezprawną transakcją lub działaniem muszą być zorganizowane w strukturę dającą się odtworzyć i połączyć jako dowód.

Gdy dowody związane z przestępstwem komputerowym zostaną zgodnie z prawem odkryte, Hinduja podkreśla znaczenie wielu zabezpieczeń w celu zachowania ciągłości i integralności dowodów. Nośniki fizyczne i wymienne muszą być chronione ze względu na ich wrażliwy charakter. Pola magnetyczne, a nawet elektryczność statyczna mogą potencjalnie sprawić, że niektóre urządzenia elektroniczne, takie jak urządzenia do przechowywania danych i dyski, staną się bezużyteczne i nieczytelne. Podejrzanego należy ograniczyć dostęp do środowiska komputerowego ze względu na możliwość zmiany lub usunięcia dowodów cyfrowych.

Starszy oficer śledczy

Działalność jednostki ds. dochodzeń i zapobiegania przestępstwom finansowym powinna być stale kontrolowana przez kierownictwo wykonawcze przedsiębiorstwa lub organizacji publicznej. Służba policyjna powszechnie uznaje, że istnieje potrzeba poprawy profesjonalizmu działań dochodzeniowych. W Wielkiej Brytanii w 2005 roku wprowadzono profesjonalizujący program śledczy dla jednostek policyjnych. Celem jest znaczna poprawa osobistych, funkcjonalnych i organizacyjnych zdolności serwisu do ścigania przestępstw dowolnej kategorii. Pod względem wydajności celem programu jest dostarczenie:

- Lepsze wskaźniki wykrywalności przestępstw
- Poprawa jakości akt spraw
- Zmniejszenie liczby nieudanych szlaków
- Poprawiony poziom sądowego usuwania
- Zwiększone zaufanie społeczne do policji

Długoterminowe wyniki programu zapewnią rozwój zawodowy personelu zgodnie z solidnymi krajowymi standardami zawodowymi poprzez rozwój personelu policji, który jest lepiej wykwalifikowany, a tym samym lepiej wyszkolony w dochodzeniach, bardziej ukierunkowane szkolenie w zakresie dochodzeń oraz minimalna biurokracja akredytacyjna. We wszystkich skomplikowanych lub poważnych sprawach, w których zaangażowany jest zespół śledczy, starszy oficer śledczy określa główne kierunki śledztwa i odnotowuje swoje decyzje dotyczące tych kierunków w miarę postępu śledztwa. Na przykład SIO określa, które decyzje polityczne są rejestrowane w systemie HOLMES w Wielkiej Brytanii. Dokument dotyczący zasad dotyczących poważnych incydentów jest przechowywany zawsze, gdy działa Pokój ds. Poważnych Incydentów korzystający z systemu HOLMES (Home Office, 2005a). SIO odgrywa kluczową rolę we wszystkich śledztwach dotyczących poważnych przestępstw. Wyrażono obawy, jednak brakuje śledczych o odpowiednich kwalifikacjach do skutecznego pełnienia tej roli. Konsekwencje takiego niedoboru mogą być dotkliwe. Może to nie tylko zagrażać skutecznemu funkcjonowaniu procesu sądowego, ale może również marnować zasoby, podważać uczciwość i zmniejszać zaufanie publiczne do policji. Głównym celem badań przeprowadzonych przez Smitha i Flanagana (2000) było ustalenie, jakie umiejętności, zdolności i cechy osobiste powinien posiadać SIO, aby skutecznie prowadzić śledztwo w sprawie poważnych przestępstw na niewielką skalę (gwałt, morderstwo i uprowadzenie przez nieznanymi). Przeprowadzono wywiady z 40 oficerami z dziesięciu sił w Wielkiej Brytanii. Zostały one wybrane tak, aby odzwierciedlały zakres ról i doświadczenia z wydziałami kryminalnymi (CID). Dziesięciu z tych funkcjonariuszy zostało wskazanych przez swoich kolegów jako przykłady szczególnie skutecznych SIO. Chociaż debata na temat kompetencji SIO często spolaryzowała się na argumenty za i przeciw specjalistycznym lub ogólnym, badanie wykazało, że rola SIO jest niezwykle złożona, a umiejętności wymagane w szerokim zakresie. Stosując różnorodne techniki analityczne, zidentyfikowano łącznie 22 podstawowe umiejętności, dzięki którym SIO może skutecznie wykonywać swoją rolę. 22 umiejętności zostały zorganizowane w trzy klastry:

- Zdolność dochodzeniowa. Obejmuje to umiejętności związane z asymilacją i oceną napływających informacji w ramach zapytania oraz procesem, w którym generowane są zapytania i ustalane są ich priorytety.
- Poziomy wiedzy. Odnosi się to do różnych rodzajów podstawowej wiedzy, którą powinien posiadać SIO.
- Umiejętności zarządzania. Obejmują one szeroki zakres rodzajów umiejętności, które zostały dalej podzielone między zarządzanie ludźmi, zarządzanie ogólne i kierownictwo śledcze.

Badanie ujawniło, że skuteczne SIO zależy od połączenia umiejętności zarządzania, zdolności dochodzeniowych i odpowiedniej wiedzy w całym procesie dochodzeniowym, od wstępnej oceny miejsca przestępstwa po zarządzanie sprawami po postawieniu zarzutów. W idealnym przypadku SIO powinien posiadać wysoki poziom kompetencji w każdym z trzech klastrów. W rzeczywistości nie zawsze jest to możliwe, a gdy tak się dzieje, zwiększa się ryzyko, że śledztwo będzie nieskuteczne lub, w najgorszym przypadku, zakończy się niepowodzeniem. Na przykład SIO, który w przeważającej mierze nie ma doświadczenia z CID, będzie miał niewielkie doświadczenie w kontekście śledczym. W związku z tym istnieje zwiększone ryzyko, że dochodzenie zakończy się niepowodzeniem z powodu podjęcia nieoptymalnych decyzji dochodzeniowych. Podobnie, SIO wywodzący się głównie z CID może mieć mniej ogólne doświadczenie w zarządzaniu. W związku z tym może wystąpić zwiększone ryzyko niepowodzenia w przypadku nieoptymalnych decyzji zarządczych.

Badania sugerują, że niektóre - ale nie wszystkie - braki w portfelu umiejętności SIO można zrekomensować, wykorzystując umiejętności i zdolności większej liczby młodszych oficerów w

jego/jej zespole śledczym. Uznano jednak, że jest to nadal strategia obarczona wysokim ryzykiem i krótkoterminowa. W dochodzeniach policyjnych kierownik jednostki dochodzeniowej jest ogólnie określany jako SIO. Jest to pozycja typu średniego kierownictwa w hierarchii dowodzenia i kontroli organizacji policyjnej. Taka środkowa pozycja w rankingu niesie ze sobą dużą odpowiedzialność za to, by dochodzenie przebiegało zgodnie z planem, w ramach budżetu i przynosiło dobre wyniki w zakresie dowodów i ścigania. Taka odpowiedzialność stawia przed SIO wysokie wymagania przywódcze. Dlatego badania Mintzberga dotyczące ról kierowniczych są istotne i stanowią solidną podstawę do docenienia i zrozumienia powiązanych ze sobą działań menedżera. Praca menedżera składa się z kilku równoległych ról. W pewnym momencie menedżer może postrzegać jedną rolę jako ważniejszą od pozostałych. Mintzberg stwierdził, że osobliwością literatury o zarządzaniu jest to, że wszyscy jej najbardziej znani pisarze wydają się podkreślać jedną konkretną część pracy menedżera z wyłączeniem innych. Razem obejmują wszystkie części, ale nawet to może nie opisywać całego zadania zarządzania. Typologia ról Mintzberga jest często wykorzystywana w badaniach pracy menedżerów. Kiedy taka terminologia dotycząca roli jest stosowana w kontekście dochodzenia w sprawie przestępstw finansowych i zapobiegania im, konieczna jest pewna modyfikacja, ponieważ SIO niekoniecznie będzie odpowiadać za wszystkie aspekty każdej roli. Co więcej, terminologia zarządzania biznesem nie pasuje tak dobrze do dziedziny policji i organów ścigania. W związku z tym niektóre etykiety ról zostały zmienione, aby zapewnić dokładniejsze dopasowanie do terminologii policyjnej. Tych sześć ról kierowników policji w zakresie społecznej odpowiedzialności biznesu opisano pokrótce poniżej wraz z etykietą roli specyficznej dla policji, podaną w nawiasach.

- **Lider personalny (Rola motywująca).** Jako lider, menedżer jest odpowiedzialny za nadzorowanie, zatrudnianie, szkolenie, organizowanie, koordynowanie i motywowanie kadry personelu do osiągnięcia celów organizacji. Ta rola jest głównie wewnętrzna w jednostce dochodzeniowej i prewencji. Jak wspomniano wcześniej, SIO generalnie nie byłby odpowiedzialny za zatrudnienie konkretnej osoby w sensie biznesowym, ale miałby wpływ na to, który konkretny detektyw może dołączyć do swojego zespołu w celu przeprowadzenia konkretnego dochodzenia. Jednak głównym celem tej roli dla SIO jest motywowanie jego/jej personelu i podtrzymywanie takiej motywacji, zwłaszcza w trudnych i przedłużających się dochodzeniach.
- **Alokator zasobów (Rola Zasobów).** Kierownik musi zdecydować, jak przydzielić zasoby ludzkie, finansowe i informacyjne do różnych zadań dochodzenia. Rola ta kładzie nacisk na planowanie, organizowanie, koordynowanie i kontrolowanie zadań i jest głównie wewnętrzna dla jednostki dochodzeniowej i prewencji przestępstw finansowych. Często SIO musi być adwokatem w tym zakresie, aby uzyskać niezbędne zasoby dla swojego zespołu, aby móc skutecznie i skutecznie prowadzić dochodzenie.
- **Rzecznik prasowy (rola w sieci).** Jako rzecznik prasowy menedżer rozszerza kontakty organizacyjne na obszary poza jego własną jurysdykcją. Ta rola kładzie nacisk na promowanie akceptacji jednostki i pracy jednostki w organizacji, której jest częścią. Dla menedżera oznacza to kontakt z resztą organizacji. Często musi przekraczać tradycyjne granice działów i angażować się w sprawy kadrowe, organizacyjne i finansowe. Stąd, w odniesieniu do SIO, kluczową rolą jest tworzenie sieci w ramach organizacji biznesowej.

Rozróżniamy następujące role:

- **Przedsiębiorca (rola rozwiązywania problemów).** Kierownik identyfikuje potrzeby policji i opracowuje rozwiązania, które zmieniają sytuację. Głównym obowiązkiem kierownika jest zapewnienie, że szybko ewoluujące metody dochodzenia są rozumiane, planowane, wdrażane i strategicznie wykorzystywane

w organizacji. Taka rola bardziej przypomina rozwiązywanie problemów niż przedsiębiorcę w środowisku policyjnym.

- Łącznik (rola łącznikowa). W tej roli menedżer komunikuje się z otoczeniem zewnętrznym i obejmuje wymianę informacji z agencjami rządowymi, prywatnymi firmami i mediami. To jest aktywna, zewnętrzna rola. Jest to bardzo podobny opis roli dla SIO, który w trakcie dochodzenia musi współpracować z wieloma osobami spoza jednostki dochodzeniowej i prewencji, takiej jak kierownictwo wykonawcze, ale które są częścią ogólnego systemu wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych w organizacji.

- Monitor (rola strażnika). Ta rola kładzie nacisk na skanowanie otoczenia zewnętrznego, aby nadażyć za odpowiednimi zmianami, takimi jak polityka i ekonomia. Menedżer identyfikuje nowe pomysły ze źródeł spoza jego organizacji. Aby wykonać to zadanie, kierownik korzysta z wielu zasobów, w tym kontaktów z dostawcami, relacji zawodowych i sieci kontaktów osobistych. Podczas gdy SIO wyraźnie monitoruje postęp lub brak dochodzenia, opis roli tutaj bardziej przypomina rolę strażnika. W tym sensie, że SIO musi się zmagać nie tyle z zewnętrzną polityką czy ekonomią, ile raczej z zapewnieniem, że media i inne siły zewnętrzne nie zakłócają postępów w śledztwie. Dlatego w tym sensie jest to rola strażnika mająca na celu ochronę zespołu śledczego i nadmiernej presji zewnętrznej.

Te role kierowników ds. dochodzeń i prewencji przedstawiono na rysunku. Jak widać, role motywowania i pozyskiwania zasobów są wewnętrzne dla zespołu dochodzeniowego SIO. Sieć i role związane z rozwiązywaniem problemów są skierowane do organizacji policyjnej, a role w zakresie łączności i strażników są powiązane z zewnętrznym środowiskiem SIO. Spodziewalibyśmy się, że te role nie są równie ważne dla SIO w odniesieniu do tworzenia sukcesu dochodzeniowego. Co więcej, niektóre role mogą mieć większy wpływ na stymulowanie dzielenia się wiedzą. Na przykład przyjęcie roli motywującej może być ważniejsze dla zaangażowania SIO w ramach zespołu dochodzeniowego, ale nie tak ważne w odniesieniu do szerszej organizacji policyjnej. Niektóre badania sugerują, że rola sieci (lub rzecznik) jest najważniejsza w kontaktach z większą organizacją, gdy wiedza jest przekazywana interesariuszom. W badaniu zastosowano narzędzie ankietowe, w którym respondenci wypełniali miejsce. W otwartej przestrzeni elektronicznej respondenci mogli napisać własnymi słowami pięć cech. Aby sklasyfikować te odpowiedzi, potrzebna była analiza treści. Według Riffe i Freitag (1997) siedem cech analizy treści odróżnia badania słabe od doskonałych. Po pierwsze, potrzebne są wyraźne ramy teoretyczne. W badaniach tych zastosowano teoretyczne ramy ról kierowniczych opracowane przez Mintzberga. Po drugie, potrzebne są hipotezy lub pytania badawcze. W tym badaniu badanie zadaje pytanie „co” dotyczy opisów cech. Po trzecie, należy również zastosować inne metody badawcze. W tym badaniu ankietowa jest uzupełniona analizą treści. Po czwarte, należy uwzględnić dane pozamedialne. W badaniu tym uwzględniono wyniki innego badania ankietowego. Po piąte, należy zgłosić niezawodność interkodera. W tych badaniach konstrukty treści cech został zakodowany niezależnie przez dwóch badaczy. Po szóste, wiarygodność oparta na losowej próbie zakodowanych treści nie była istotna w tym badaniu, ponieważ istnieje pełny zestaw odpowiedzi. Wreszcie należy unikać prezentacji wyłącznie statystyk opisowych. Kwestionariusz został wysłany do 325 detektywów drogą mailową. Przy zwróconych 110 odpowiedziach dało to odsetek odpowiedzi 34%. Jednak tylko 71 detektywów wypełniło otwartą przestrzeń dla cech skutecznych detektywów, zmniejszając tym samym wskaźnik odpowiedzi do 22%. Ponieważ każdy detektyw zapisał po pięć cech, zebrano w sumie 355 cech. Dwóch oceniających było zaangażowanych w klasyfikację odpowiedzi. W tym badaniu nie było potrzeby opracowywania słów kluczowych, ponieważ respondenci udzielali odpowiedzi w kategoriach słów kluczowych. Osiągnięto dopuszczalną wiarygodność oceny między oceniającymi (IJR) na poziomie 0,94. Rzetelność to ocena stopnia spójności między wieloma oceniającymi zmienną.

Większość respondentów podało zgodnie z żądaniem 5 cech skutecznych SIO. Tylko trzech respondentów podało 4 cechy. Łącznie 352 cechy reprezentują nasze dane w tym badaniu. Respondentów nie proszono o nadanie priorytetu pięciu cechom. Dlatego wszystkie 352 cechy są traktowane w niniejszym badaniu jako równie ważne.

Nasza pierwsza analiza polegała po prostu na szukaniu słów, które wymieniło kilku respondentów. Znajdujemy słowa takie jak „kreatywność”, „komunikacja” i „współpraca”, wskazujące, że kierownik dochodzenia powinien wносить nowe pomysły (twórczość), powinien rozmawiać z ludźmi (komunikacja) i pracować z ludźmi (współpraca). Nasza druga analiza dotyczyła skupienia się na osobie i na zadaniu. Założono, że SIO mają tendencję do skupiania się na zadaniach, podczas gdy śledczy chcieliby, aby były one bardziej skoncentrowane na osobie. Klasyfikując wszystkie odpowiedzi w tabeli 7.1 według tych dwóch kategorii, stwierdziliśmy, że 54% stwierdzeń jest skoncentrowanych na osobie, a 46% na zadaniu. Trzecią analizą była klasyfikacja pozycji w tabeli według obszarów zarządzania. Rozróżniamy cztery obszary zarządzania:

- Zarządzanie zadaniami. Zarządzanie zadaniami śledztwa.
- Zarządzanie osobami. Zarządzanie funkcjonariuszami zaangażowanymi w śledztwo.
- Zarządzanie administracyjne. Zarządzanie systemami wspomagającymi śledztwo.
- Zarządzanie strategią. Kierowanie kierunkiem śledztwa. Kiedy niezależni oceniający zastosowali ten schemat klasyfikacji do 352 pozycji w Tabeli 7.1, pojawił się następujący rozkład:
 - 40 procent cech przypisano zarządzaniu personelem.
 - 30% cech przypisano zarządzaniu zadaniami.
 - 18% cech przypisano zarządzaniu strategicznemu.
 - 12% cech przypisano do zarządzania administracyjnego.

Czwarta analiza dotyczyła przyjęcia przez nas ról zarządzających Mintzberga (1994) do roli motywującej, roli zasobów, roli sieciowej, roli rozwiązywania problemów, roli łącznikowej i roli strażnika. Choć nie jest to wyraźnie wymagane, cechy skutecznych detektywów można interpretować pod kątem ich znaczenia dla ról kierowniczych. Każda cecha może być przypisana do jednej z ról zgodnie z ważnością cechy w tej konkretnej roli. Dokonano tego w badaniach, które zaowocowały następującym rozkładem:

- 38% cech przypisano motywującej roli lidera personalnego.
- 23 procent cech przypisano do roli zasobów alokatora zasobów.
- 11 procent cech przypisano sieciowej roli rzeczownika.
- 19% cech przypisano rozwiązywaniu problemów roli przedsiębiorcy.
- 5% cech przypisano do roli łącznikowej łącznika.
- 4 procent cech przypisano roli kontrolnej monitora.

Piąta i ostatnia analiza dotyczyła rozróżnienia między zdolnościami badawczymi, poziomami wiedzy i umiejętnościami zarządzania, zgodnie z sugestią Smitha i Flanagana. Kiedy te trzy kategorie zostały zastosowane w tabeli 1, stwierdziliśmy, że 38% zdolności śledczych, 9% wiedzy i 53% umiejętności zarządzania to cechy charakterystyczne skutecznych SIO, zgodnie z definicją badaczy. Wyniki ankiety

wskazują, że najważniejszą rolą przywódczą dla SIO jest motywująca rola lidera personalnego. W tej roli SIO odpowiada za nadzorowanie, zatrudnianie, szkolenie, organizowanie, koordynowanie i motywowanie kadry personelu do osiągnięcia celów organizacji. Ta rola jest głównie wewnętrzna w jednostce dochodzeniowej policji. Jak wspomniano wcześniej, SIO generalnie nie byłby odpowiedzialny za zatrudnienie konkretnej osoby w sensie biznesowym, ale miałby wpływ na to, który konkretny śledczy policyjny mógłby dołączyć do swojego zespołu w celu przeprowadzenia konkretnego śledztwa. Jednak głównym celem tej roli dla SIO jest motywowanie jego/jej personelu i podtrzymywanie takiej motywacji, zwłaszcza w trudnych i przedłużających się dochodzeniach. W innym badaniu zapytaliśmy SIO, jak oceniliby wagę każdej roli przywódczej. Ich wyniki przedstawiono w Tabeli 2. SIO SIO uważają, że najważniejsza jest rola rozwiązywania problemów (5,0), a następnie rola zasobów (4,8). W porównaniu z obecnymi odpowiedziami detektywów znajdujemy kilka interesujących wyników. Podczas gdy SIO nie uważają, że motywująca rola jest szczególnie ważna, detektywi nadzorowani przez SIO uważają tę rolę za najważniejszą. Z drugiej strony, podczas gdy dla SIO najważniejsza jest rola rozwiązywania problemów, dla detektywów ta rola nie jest szczególnie ważna. Łącząc wyniki wszystkich pięciu analiz, okazuje się, że skuteczny detektyw charakteryzuje się tym, że jest osobą skoncentrowaną na zarządzaniu ludźmi jako lider personalny z umiejętnościami zarządzania. W obecnym badaniu należy zająć się dwoma ważnymi ograniczeniami. Po pierwsze, wskaźnik odpowiedzi wynoszący 22 procent jest niski. Ponieważ nie było żadnych działań następczych w administracji ankiety, a udzielanie odpowiedzi na każde otwarte pytanie było dobrowolne, odsetek odpowiedzi jako taki jest zgodny z oczekiwaniami. Jednak błąd w odpowiedziach nie jest mało prawdopodobny, co ogranicza możliwość uogólnionych wyników. Na przykład, w ankiecie swoje poglądy mogli wyrazić tylko detektywi o zdecydowanych opiniach na temat przywództwa i zarządzania. Przyszłe projekty badawcze powinny dążyć do wyższych wskaźników odpowiedzi i obejmować kontaktowanie się z niektórymi przypadkowymi nierespondentami. Po drugie, konstruowanie „skutecznych” SIO jest problematyczne. W domyśle twierdzimy, że istnieje istotny, pozytywny związek między opiniami detektywów a faktyczną skutecznością, ponieważ mierzyliśmy tylko to, co detektywi uważają za skuteczne. Ponadto, ponieważ skuteczność nie została zdefiniowana w kwestionariuszu, detektywi, którzy udzielali odpowiedzi, mogli podkreślać bardzo różne interpretacje tego konstruktów. Przyszłe projekty kwestionariuszy powinny dążyć do rozwiązania takich problemów projektowania badań. Skuteczne SIO oceniane przez podwładnych charakteryzują się tym, że są zorientowane na osobę, a nie na przypadek. Ważnymi umiejętnościami są umiejętności motywacyjne, umiejętności komunikacyjne, umiejętności słuchania i umiejętności organizacyjne. Według tego badania najmniej ważna dla SIO jest wiedza śledcza w porównaniu z umiejętnościami śledczymi i umiejętnościami zarządzania.

Dowody elektroniczne

Dowody elektroniczne i informatyka śledcza stały się niezbędne do reagowania na działania prawne przeciwko przestępstwom finansowym. Coraz więcej dowodów przestępstw takich jak oszustwa, kradzieże, korupcja i malwersacje ma postać cyfrową. Obecnie sprawy sądowe coraz częściej opierają się na dowodach przedstawianych jako dane cyfrowe przechowywane na komputerach i nośnikach danych. W ramach czynności prawnych organizacje są zobowiązane do udzielenia odpowiedzi na żądanie ujawnienia informacji, które mogą być wykorzystane jako dowód w sądzie, a organizacja jest prawnie zobowiązana do udostępnienia tych danych. Sądy na całym świecie nakładają obecnie surowe sankcje finansowe, a także karne za niewłaściwe zniszczenie dokumentów elektronicznych, które powinny być przechowywane w sposób bezpieczny i możliwy do odzyskania. Laudon i Laudon twierdzą, że wszystkie organizacje powinny mieć skuteczną politykę przechowywania elektronicznego, która zapewnia, że dokumenty elektroniczne, poczta elektroniczna i inne zapisy są dobrze zorganizowane, dostępne i nie są przechowywane zbyt długo ani zbyt wcześnie usuwane. Odzwierciedla również świadomość, jak zachować potencjalne dowody dla informatyki śledczej. Informatyka śledcza to

naukowe gromadzenie, badanie, uwierzytelnianie, przechowywanie i analiza danych przechowywanych na lub pobranych z komputerowych nośników pamięci w taki sposób, że informacje mogą być wykorzystane jako dowód w sądzie. Informatyka śledcza lub kryminalistyka cyfrowa to sztuka i nauka stosowania informatyki do wspomaganie procesu prawnego. To coś więcej niż technologiczne, systematyczne sprawdzanie systemów elektronicznych i ich zawartości pod kątem dowodu lub dowodu potwierdzającego popełnienie czynu zabronionego. Cyfrowa kryminalistyka wymaga specjalistycznej wiedzy i narzędzi, gdy jest stosowana do wywiadu w ważnych obszarach, takich jak przestępczość finansowa. Termin „cyfrowa kryminalistyka” odnosi się do badania technologii, sposobu, w jaki przestępcy z niej korzystają, oraz sposobu wydobywania i badania dowodów cyfrowych. Cyfrowa kryminalistyka to podejście do identyfikowania dowodów z komputerów, które można wykorzystać w badaniach. Typowe śledztwo kryminalistyczne składa się z dwóch głównych etapów, odpowiednio eksploracji i dowodu. W fazie eksploracji śledczy próbują określić naturę problemu i co dokładnie wydarzyło się lub ma się wydarzyć na miejscu zbrodni. Faza dowodowa ma miejsce po zakończeniu poszukiwań. Polega na gromadzeniu całej dokumentacji, która sprawdzi się w sądzie. Z punktu widzenia danych, tę dwufazową procedurę można podzielić na sześć etapów: przygotowanie, reakcja na incydent, zbieranie danych, analiza danych, prezentacja ustaleń i zamknięcie incydentu. Niektóre z tych etapów mogą być w pewnych okolicznościach tak złożone, że dzielą się na podetapy. Najbardziej czasochłonne zadania w śledztwach z zakresu kryminalistyki cyfrowej to wyszukiwanie, wyodrębnianie i analizowanie. W związku z tym istnieje zapotrzebowanie na model kryminalistyki, który umożliwi sformalizowanie procesu kryminalistyki cyfrowej, innowacyjne techniki eksploracji danych dla procesu kryminalistyki oraz dedykowaną infrastrukturę dla kryminalistyki cyfrowej. Informatyka kryminalistyczna zajmuje się następującymi problemami:

- Odzyskiwanie danych z komputerów przy zachowaniu integralności dowodowej
- Bezpieczne przechowywanie i obsługa odzyskanych danych elektronicznych
- Znajdowanie istotnych informacji w dużej ilości danych elektronicznych
- Przedstawienie informacji sądowi

Laudon i Laudon twierdzą, że świadomość informatyki śledczej powinna być włączona do procesu planowania awaryjnego organizacji. Dyrektor ds. informatyki, specjaliści ds. bezpieczeństwa, pracownicy systemów informatycznych i radca prawny firmy powinni współpracować, aby opracować plan, który można zrealizować, jeśli zajdzie taka potrzeba prawna.

Jak pracują detektywi

Według Tonga tajemniczy charakter świata detektywów nie przyciągnął uwagi badaczy. Jednak w dostępnej literaturze można dostrzec konkurencyjne perspektywy pracy detektywistycznej. Praca detektywistyczna została scharakteryzowana jako sztuka, rzemiosło, nauka i połączenie wszystkich trzech. Stary reżim wytrawnego detektywa podkreślał pojęcie pracy detektywistycznej jako rzemiosła. Alternatywna perspektywa podkreśla naukowy charakter pracy detektywistycznej, która koncentruje się na umiejętnościach potrzebnych do zarządzania miejscem przestępstwa, wykorzystania dowodów fizycznych, przesłuchań śledczych, obsługi informatorów, profilowania przestępców, zarządzania procesem śledczym i zarządzania wiedzą. Ważne jest, aby detektywi byli skuteczni w swojej pracy, ponieważ nowy zarząd publiczny koncentruje się na efektywnym wykorzystaniu zasobów. Jednak pomiar efektywności nie jest łatwym zadaniem. Pomiar w kontekście dochodzeniowym koncentrował się na wyniku spraw, często kosztem oceny procesu dochodzenia i jakości jego wyników. Tong (2007) twierdzi, że policja nie tylko podlegała nieodpowiednim kryteriom pomiaru, takim jak odsetek osób załatwionych, ale również brakowało uznania dobrej jakości pracy policji. Zadanie uznania dobrej pracy

detektywa to coś więcej niż dostarczenie odpowiedniej metody pomiaru; oznacza to również świadomość wpływu praktyki, a także świadomość gromadzenia, dzielenia się i ponownego wykorzystywania wiedzy. Wynika z tego, że najbardziej użytecznym podejściem do pomiaru skuteczności detektywistycznej niekoniecznie będzie pomiar konkretnych wyników, chociaż takie pomiary będą przydatne w zarządzaniu zasobami. Tong (2007) twierdzi, że skuteczność w kontekście pracy detektywa najlepiej mierzyć, koncentrując się na kluczowych procesach i decyzjach, w które angażują się detektywi, aby wspierać profesjonalną kulturę pracy opartą na sposobie podejmowania decyzji przez detektywów. W kontekście sklepu wartości dla pracy opartej na wiedzy, decyzje podejmowane są we wszystkich pięciu podstawowych działaniach: zrozumieniu problemu, zidentyfikowaniu rozwiązań problemu, nadaniu priorytetu działaniom, przeprowadzeniu dochodzenia oraz ocenie i kontroli pracy detektywa. Tong (2007) skonstruował następujący profil skutecznego detektywa po przeanalizowaniu literatury naukowej dotyczącej umiejętności i zdolności detektywistycznych:

1. Cechy osobiste. Inteligencja, zdrowy rozsądek, inicjatywa, dociekliwość, niezależność myśli, zaangażowanie, wytrwałość, umiejętność rozmawiania z ludźmi, elastyczność, umiejętność uczenia się, refleksyjność, myślenie lateralne, myślenie kreatywne, cierpliwość, empatia, tolerancja i interpretacja niepewnych i sprzecznych informacji, umiejętność pracować z dala od rodziny i domu, interpretując uczucia, idee i fakty, uczciwość i uczciwość.
2. Wiedza prawnicza. Znajomość prawa odnoszącego się do uprawnień policji, procedury, procesu karnego, dobre podstawy w prawie karnym, świadomość zmian w ustawodawstwie, protokołu rozpraw, zasad ujawniania, wykorzystania dowodów, formatu akt sprawy i znajomości argumentów obrony.
3. Wiedza praktyczna. Technologia dostępna dla detektywów i wykorzystywana przez przestępców, zrozumienie kontekstu, w którym popełniane jest przestępstwo oraz świadomość ról śledczych różnych funkcji organizacji policyjnej i wyspecjalizowanych doradców. Uznanie, że przestępczość zmienia się wraz z czasem i miejscem i może wymagać reakcji policji dostosowanych do konkretnego kontekstu. Świadomość kryminalistyczna i wiedza praktyczna (np. przechowywanie miejsca przestępstwa i pakowanie dowodów).
4. Wiedza ogólna. Świadomość, że wiedza się zmienia, świadomość zmian w praktyce pozwolą detektywowi pozostać na bieżąco.
5. Wiedza teoretyczna. Rozumienie teoretycznych podejść do rozumowania śledczego i teorii przestępczości.
6. Umiejętności zarządzania. Zarządzanie i kontrola informacji o sprawie, wdrażanie działań dochodzeniowych, formułowanie strategii dochodzeniowych, weryfikacja porad ekspertów, ustalanie priorytetów w dochodzeniu, formułowanie strategii medialnych, świadomość dostępności zasobów i znajomość ról personelu dostępnego dla dochodzenia. Zarządzaj wiedzą i nauką poprzez wykorzystanie umiejętności badawczych, aby umożliwić detektywowi pozostawanie na bieżąco.
7. Umiejętności śledcze. Technika wywiadu, przedstawianie dowodów, kultywowanie informatorów, wydobywanie podstawowych informacji (z akt, raportów, ofiar i świadków), konstrukcja akt, ocena i ocena informacji, zdolność do wchłaniania i zarządzania dużymi ilościami informacji, przyjmowanie oświadczeń, rozwiązywanie problemów, formułowanie linii dochodzenia, tworzenie spowolnienia czasu, przyswajanie informacji z miejsca przestępstwa, ciągłe przeglądanie linii dochodzenia, kwestionowanie i kwestionowanie stron prawnych.

8. Umiejętności interpersonalne. Umiejętność komunikowania się i nawiązywania relacji z różnymi osobami, otwartość, świadomość konsekwencji działań i unikanie spekulacji.

Stelfox i Pease twierdzą, że przeprowadzono zaskakująco niewiele badań empirycznych dotyczących sposobu, w jaki poszczególni funkcjonariusze podchodzą do zadania dochodzenia w sprawie przestępstwa. W swoich własnych badaniach odkryli, że badacze to ludzie praktyczni. Zakładając, że zdolności poznawcze przeciętnego badacza nie są większe ani mniejsze niż populacja jako całość, można oczekiwać, że będzie on nadal podatny na te same błędy poznawcze, co reszta z nas. Zakładając również, że środowisko decyzyjne, w którym pracuje detektyw, nie zmieni się znacząco, można przewidywać, że błędy będą się powtarzać. Wywiad stał się ważnym elementem współczesnych strategii policyjnych. Jednak Innes i inni twierdzą, że analiza wywiadu kryminalnego jest wykorzystywana zgodnie z tradycyjnymi sposobami działania policji; jest sposobem na stwierdzenie „obiektywizmu naukowego” w przypadku działań policyjnych; i jest w dużej mierze ukształtowany przez perspektywę policji na dane. Twierdzą, że poczucie zwiększonej obiektywności często przypisywane produktom „pracy wywiadowczej” jest często przeceniane. Dlatego produkty analizy przestępczości mogą być lepiej rozumiane jako artefakt danych i metod użytych do ich konstrukcji, a nie jako dokładne przedstawienie wszelkich problemów przestępczych. Ponadto Innes i inni stwierdzili, że w niektórych sekcjach organizacji policyjnych narasta frustracja związana z postrzeganym niepowodzeniem programów działań policyjnych w społeczności, które nie ułatwiają rutynowego dostarczania policji wysokiej jakości informacji od członków społeczności. Wszelkie takie obawy związane z niskim poziomem policji zostały wzmocnione i pogłębione przez ostatnie wydarzenia na „wysokim poziomie policji”, gdzie istnieje dobrze udokumentowana zmiana w kierunku zwiększania bezpieczeństwa narodowego przed zagrożeniami stwarzanymi przez grupy terrorystyczne, kartele narkotykowe i zorganizowane siatki przestępcze. Obecność rynków i sieci przestępczych implikuje pewien stopień organizacji postępowania przestępczego. To z kolei służy rekurencyjnemu uzasadnieniu inwestycji w technologie. Sygnalizuje samej policji, że samo aresztowanie odizolowanych osób będzie miało tylko tymczasowy wpływ na poziom przestępczości, zanim adaptacyjne cechy i mechanizmy zastępcze otaczających sieci i rynków spowodują ich reformę. Dlatego muszą przeprowadzić analizę, aby poprawić swoją świadomość kształtu i struktury wspierających sieci i rynków, na których znajdują się zmotywowani przestępcy, tak aby wszelkie podejmowane przeciwko nim interwencje miały większy wpływ. Jednym z wąskich gardeł w międzynarodowej współpracy policyjnej jest ukierunkowanie na dochody z przestępstwa. Agencje międzynarodowe, takie jak Interpol i Europol, są czasami zaangażowane w interakcje między władzami i organami ścigania zainteresowanych krajów. Borgers i Moors zbadali wąskie gardła we współpracy międzynarodowej Holandii w zakresie pozyskiwania dochodów z przestępstwa. Chociaż nie znaleziono żadnych wąskich gardeł we współpracy z takimi krajami jak Belgia i Wielka Brytania, wąskie gardła znaleziono w przypadku takich krajów jak Hiszpania i Turcja. W odniesieniu do Turcji Holandia występuje głównie jako państwo wzywające, a nie państwo wezwane. Jeśli chodzi o stosunki współpracy z Turcją, respondenci tureccy twierdzą, że formułowanie holenderskich wniosków o wzajemną pomoc jest nieodpowiednie. Ze strony Holandii istnieją różne opinie na temat dogłębności śledztwa przeprowadzonego na wniosek Niderlandów. Jeśli chodzi o sposób, w jaki ludzie zwracają się do siebie, to uderzające jest to, że respondenci tureccy czasami uważają holenderski sposób działania za wyniosły i niecierpliw. Według holenderskich respondentów trudności w komunikacji pojawiają się również wtedy, gdy holenderscy funkcjonariusze policji kontaktują się bezpośrednio z zaangażowanymi tureckimi sędziami. Aby walczyć z przestępczością zorganizowaną, organy ścigania w Wielkiej Brytanii zreorganizowały się. Brytyjska Agencja ds. Poważnej Przestępczości Zorganizowanej (SOCA) rozpoczęła działalność w 2006 roku z rocznym budżetem w wysokości 400 milionów funtów. SOCA łączy National

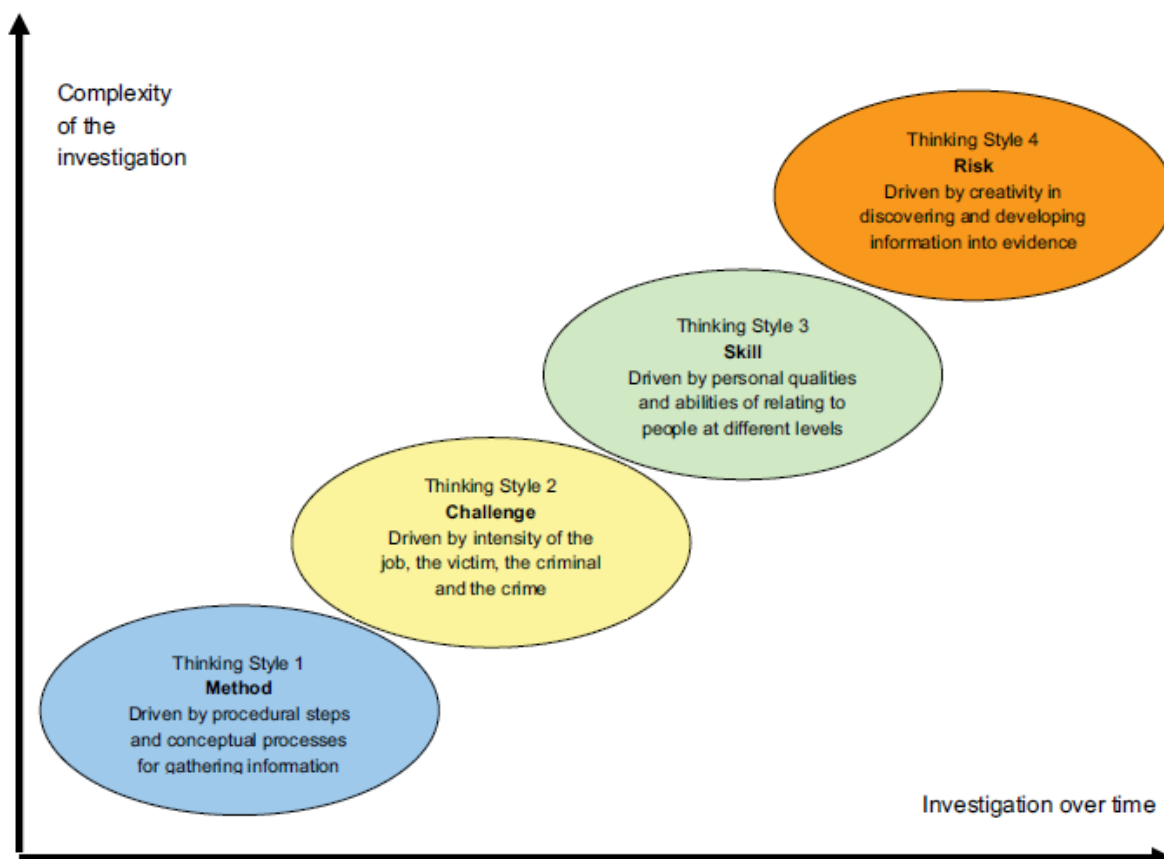
Crime Squad, National Criminal Intelligence Service (NCIS) oraz śledczych z Customs i Home Office's Immigration Service.

Style myślenia detektywa

W śledztwach kryminalnych detektywi stosują różne style myślenia, takie jak styl metody, styl wyzwania, styl umiejętności i styl ryzyka. W ankiecie przeprowadzonej w Norwegii poproszono detektywów o wymienienie pięciu najważniejszych cech skutecznych śledczych. Dokonano tego w darmowym formacie, co wymagało analizy treści w celu kategoryzacji odpowiedzi. Odpowiedzi zostały podzielone na kategorie według stylów myślenia. Choć najczęściej wymienianą cechą była kreatywność, analiza treści pokazuje, że styl umiejętności detektywów jest najskuteczniejszym stylem myślenia. Aby być skutecznym, detektywi muszą ćwiczyć dobrą komunikację empatyczną, otwartą ciekawość, logiczne rozumowanie, kreatywne myślenie i zawziętą determinację. Kreatywność jest często wymieniana jako cecha skutecznych detektywów. Detektywi mogą być kreatywni w swojej pracy, tworząc nowe sposoby wykonywania swojej pracy, wymyślając nowatorskie procedury i innowacyjne pomysły oraz przekonfigurując znane podejścia na nowe alternatywy. Jednak detektywom często każe się pracować według książki, zapominając o znaczeniu twórczego myślenia i znaczeniu kreatywnych osób. W śledztwach policyjnych wyróżniamy cztery style myślenia. Styl metody zależy od kroków proceduralnych i procesów koncepcyjnych gromadzenia informacji. Styl wyzwania zależy od intensywności pracy, ofiary, przestępcy i przestępstwa. Styl umiejętności jest napędzany cechami osobistymi i umiejętnościami nawiązywania relacji z ludźmi na różnych poziomach. Styl ryzyka jest napędzany kreatywnością w odkrywaniu i przekształcaniu informacji w dowody. Te cztery śledcze style myślenia, zostały wprowadzone aby podzielić cechy skutecznych detektywów na odpowiednie style myślenia. Taka klasyfikacja umożliwi identyfikację ważnych stylów myślenia i form uczenia się. Nasze badanie dotyczyło tego, jak detektywi policyjni doświadczają, rozumieją i myślą o procesie prowadzenia poważnych i złożonych dochodzeń kryminalnych. W śledztwach policyjnych doświadczenie śledztwa zaczyna się dla detektywów, gdy mają do rozwiązania przestępstwo. Po przekazaniu sprawy detektywi stosują podstawy metody proceduralnej, w której zostali przeszkoleni. W literaturze szkoleniowej dotyczącej dochodzeń kryminalnych istnieje wiele kroków proceduralnych dotyczących różnych rodzajów przestępstw, ale w istocie wszystkie te kroki są zgodne z logiczną sekwencją, którą można ująć w zestaw podstawowych kroków, określanych jako „5 C” policyjnej proceduralnej metody śledztwa. 5 C to etapy proceduralne - zbieranie, sprawdzanie, rozważanie, łączenie i konstruowanie – informacji w dowody. Koncepcyjnie ta „metoda proceduralna” stanowi problem dla detektywów, ponieważ ich formalne szkolenie śledcze wyposaża ich tylko w ten jeden sposób „myślenia” dochodzeniowego, pojawia się pytanie, w jaki sposób uczą się myśleć w inny sposób lub robią to podczas dochodzenia? Wcześniejsze badania empiryczne wykazały, że oprócz wyżej wspomnianego „metodowego” stylu myślenia śledczego, istnieją trzy inne jakościowo różne sposoby lub style myślenia, które potencjalnie mogą mieć zastosowanie, gdy detektywi prowadzą śledztwo w sprawie przestępstwa. Trzy inne style lub preferowane sposoby myślenia o procesie śledczym, których używają doświadczeni detektywi w przypadku poważnych i złożonych przestępstw, to styl wyzwania, styl umiejętności i styl myślenia śledczego związany z ryzykiem. Pokróćce przedstawiono, jak każdy z tych trzech pozostałych stylów myślenia badawczego działa w połączeniu z podstawowym stylem metody. Gdy detektywi prowadzą poważne i/lub złożone śledztwo, kierują się intensywnością wyzwania, które motywuje ich do wykonywania najlepszej pracy dla ofiary (ofiary) poprzez złapanie przestępcy (przestępców) i rozwiązanie przestępstwa poprzez zastosowanie „podstawowych 5C” metody śledczej, w której zostali przeszkoleni. Ten styl myślenia będący wyzwaniem dotyczy tego, co motywuje detektywów do robienia wszystkiego, co w ich mocy, w konkretnym śledztwie (Detektywi domowi. Na tym poziomie detektywi myślą o pracy, ofierze, przestępstwie i przestępcy. Te cztery elementy (praca-ofiara-przestępca-przestępca) są kluczowymi źródłami intensywności. Aby sprostać

temu wyzwaniu dochodzeniowemu, detektywi potrzebują umiejętności nawiązywania relacji i skutecznie komunikować się z różnymi ludźmi w celu uzyskania informacji, aby ustalić praktyczny cel dochodzeniowy. Taka umiejętność wymaga również od detektywów elastyczności w podejściu do ludzi i sprawy, przy jednoczesnym zachowaniu odpowiedniego poziomu emocjonalnego zaangażowania wobec ofiar, świadków, informatorów i podejrzanych. Z tym stylem myślenia śledczego detektywi martwią się o to, jak odnoszą się do ludzi.

Detektywi muszą zastanowić się, w jaki sposób będą odnosić się do ofiary, świadków, potencjalnych podejrzanych, społeczności lokalnej i szerszej opinii publicznej, aby uzyskać informacje potrzebne do wniesienia sprawy. Korzystając ze swoich umiejętności śledczych, detektywi starają się zmaksymalizować możliwości uzyskania dobrego wyniku, podejmując prawnie usankcjonowane i logicznie uzasadnione ryzyko w szerokim zakresie wpływu. Takie uzasadnione podejmowanie ryzyka wymaga od detektywów proaktywnego stosowania kreatywności w odkrywaniu nowych informacji i, jeśli to konieczne, w jaki sposób przekształcają takie informacje w dowody. Ten styl ryzyka dotyczy sposobu, w jaki detektywi myślą o byciu wystarczająco kreatywnym, aby odkryć nowe informacje i, jeśli to konieczne, przekształcić je w dowody, które wytrzymają test w sądzie. Chociaż doświadczeni detektywi i śledczy intuicyjnie posługują się tymi czterema poziomami myślenia w śledztwie, rzadko zdarza się, aby którykolwiek detektyw przypisywał równą wagę wszystkim czterem stylom myślenia śledczego w konkretnym przypadku, ponieważ detektywi, podobnie jak wszyscy, wolą być może jeden lub dwa szczególne style lub sposoby myślenia. Zjawisko to dotyczy psychologii poznawczej śledczych policyjnych. W swej istocie dochodzenie jest grą umysłową. Jeśli chodzi o rozwiązanie przestępstwa, najważniejsza jest zdolność detektywa do myślenia jak śledczy. Cztery wyraźnie różne sposoby myślenia to badanie jako metoda, badanie jako wyzwanie, badanie jako umiejętność i badanie jako ryzyko. Wszystkie cztery sposoby opisu śledztwa kryminalnego można postrzegać jako mniej lub bardziej częściowe rozumienie całego zjawiska śledztwa. Cztery wyraźnie różne sposoby myślenia (style) o procesie śledczym przez detektywów są zilustrowane na rysunku.

Jak widać na rysunku, sposób myślenia badaczy ma hierarchiczną strukturę. Nie wszystkie sprawy będą wymagały zastosowania wszystkich czterech stylów myślenia śledczego, aby je rozwiązać. Jednak w miarę upływu czasu w śledztwie bez wyniku, inne style myślenia śledczego będą musiały wejść w grę, aby zwiększyć prawdopodobieństwo pomyślnego wyniku. Zasadniczo, im bardziej złożone przestępstwo, tym bardziej wymagający od niego styl myślenia śledczego.

Przypadek Økokrim w Norwegii

Norweski Krajowy Urząd Śledczy i Ścigania Przystępstw Gospodarczych i Środowiskowych (Økokrim) ma za zadanie zwalczanie przestępczości gospodarczej, środowiskowej i prania dochodów z przestępstwa. Praca obejmuje głównie badanie i ściganie konkretnych spraw karnych. Økokrim (NAIPEE) jest krajowym ośrodkiem norweskiej policji zajmującym się zwalczaniem przestępczości finansowej. Økokrim jest zarówno wyspecjalizowaną agencją policyjną, jak i prokuraturą z władzą krajową. Prace dochodzeniowe są prowadzone przez stałe i interdyscyplinarne zespoły w Økokrim. W 2007 roku było 12 takich zespołów. Każdy zespół ponosi główną odpowiedzialność za określone obszary, a większość zespołów zajmuje się głównie badaniem i ściganiem własnych spraw karnych. W skład zespołów wchodziły: (i) zespół ds. podatków i ceł, (ii) zespół ds. oszustw, (iii) zespół ds. korupcji, (iv) zespół ds. papierów wartościowych, (v) zespół ds. majątku przestępczego, (vi) zespół wywiadu finansowego, (vii) zespół ds. podatków i konkurencji zespół, (viii) zespół ds. upadłości, (ix) zespół ds. oszustw subsydiów, (x) zespół ds. kradzieży towarów i prania pieniędzy, (xi) zespół pomocy oraz (xii)

zespół ds. ochrony środowiska. Norweski Krajowy Urząd Badania i Prokuratury Gospodarczej i Środowiskowej

Crime (Økokrim) jest centrum zasobów policji i prokuratury w zwalczaniu tego rodzaju przestępstw. Økokrim została założona w 1989 roku i jest zarówno wyspecjalizowaną agencją policyjną, jak i prokuraturą z władzą krajową. Formalne zasady dotyczące Økokrim można znaleźć w rozdziale 35 Instrukcji Prokuratury. Głównym celem Økokrim jest zwalczanie przestępczości gospodarczej, przestępczości przeciwko środowisku i praniu dochodów z przestępstwa. Økokrim zatrudnia około 136 pracowników.

Zadania Økokrim to:

- Odkrywanie, dochodzenie, ściganie i doprowadzanie do procesu własnych spraw
- Pomoc krajowej i międzynarodowej policji i prokuraturze
- Wzmacnianie wiedzy fachowej policji i prokuratury oraz dostarczanie informacji
- Angażować się w prace wywiadu kryminalnego, zajmując się w szczególności zgłoszeniami podejrzanych transakcji
- Działać jako organ doradczy władz centralnych
- Weź udział we współpracy międzynarodowej

Jednym z naszych głównych celów jest odstraszenie. Pomimo naszej pracy nad konkretnymi sprawami karnymi, pokazujemy opinii publicznej, że każdy, kto łamie zasady na naszym obszarze jurysdykcji, będzie narażony na kary. Większość zasobów Økokrim poświęcona jest pracy nad konkretnymi sprawami karnymi. Økokrim angażuje się w szeroko zakrojone zewnętrzne szkolenia i prace informacyjne w formie rozmów, wykładów i prezentacji na spotkaniach, konferencjach i seminariach. Takie działania szkoleniowe i informacyjne mają również działanie zapobiegawcze. Økokrim aktywnie wykorzystuje swoją stronę internetową, aby dostarczać informacji o wyrokach sądowych i innych wiadomościach oraz informować i ostrzegać o różnych formach przestępczości (np. oszustwa nigeryjskie, oszustwa inwestycyjne i różne oszustwa internetowe i e-mailowe). Økokrim był ostro krytykowany w mediach za publiczne ujawnienie podejrzanych i długie okresy śledztwa. Jeśli chodzi o publiczne ujawnienie, Økokrim ma tendencję do przeprowadzania razzias na początku śledztwa, przyciągając w ten sposób uwagę mediów. Krótco po razzia w biurach lub domach media są w stanie zidentyfikować podejrzanych i opublikować zdjęcia podejrzanych, ich domów i rodzin. Jeśli chodzi o długi okres śledztwa, nie jest niczym niezwykłym, że Økokrim zajmuje ponad rok, zanim zdecydują się na wniesienie oskarżenia lub umorzenie sprawy. W międzyczasie w mediach ujawniono podejrzanych o przestępców umyślowych i wszyscy pamiętają ich jako przestępców, mimo że nigdy nie zostali skazani.